

ring vilde gøre — enten det var til 70 eller til 90 —, vilde være, at man for en øjeblikkelig Fordels Skyld gjorde et Skridt, som der i det lange Løb maatte bødes for. Dette kunde der siges noget til Fordel for, naar man gik til en Nedsikring til 70, saa fik man jo den øjeblikkelige Fordel, men gaar man til en Nedsikring til 90, da vil man ikke faa den øjeblikkelige Fordel. Man vil faa alle Ulemperne, alle Vanskelighederne, og man vilde alligevel komme ind i en Situation, der satte os, saaledes som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte, i anden Række blandt Nationerne.

Vi fra vor Side har paa ingen Maade været blinde for, at Deflationen vilde bringe os ind i vanskelige Forhold. Jeg har aldrig talt, tror jeg, om Valutaspørgsmaalet — og det har jeg efterhaanden gjort mange Gange —, uden at jeg stærkt har fremhævet de Vanskeligheder, vi vilde komme til at staa overfor. Da vi i Sommer i Valutaudvalget havde Forhandlinger med Repræsentanter for Bankerne og for vort Erhvervsliv, fremhævede jeg paa den alvorligste Maade overfor disse Repræsentanter, at det, det gjaldt om for os, var at faa Udtalelser om, hvorvidt man mente, at disse Vanskeligheder var saa store, at det i Virkeligheden var en for dyr Pris at betale for de Goder, man vilde opnaa. Men fra alle Sider hævdede man, uden at man paa nogen Maade lagde Skjul paa Vanskelighederne, vi vilde komme ind i, at man alligevel burde naa frem til, at Kronen fik sin gamle Værdi igen. Men ganske vist har man i adskillige af disse Udtalelser fra Erhvervslivet og ogsaa fra Bankernes Side hævdet, at der var en vis Forudsætning, under hvilken Erhvervslivet og Bankerne fremsatte Kravet om at vende tilbage til Kronens tidligere Værdi, og det var den, at man fra Regeringens og Rigsdagens Side var klar over, at der maatte ydes Erhvervslivet Støtte, at man maatte gaa med til at værne Erhvervslivet overfor Udlandets Konkurrence, og at man maatte være klar over, at en Nedsættelse af Udgifter og Skatter var nødvendig og iblandt Udgifterne ogsaa en Nedsættelse af Lønningerne.

Som fremhævet af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard er det jo nødvendigt, at Priseniveauet kommer i det rette Leje. Den højtærede Finansminister har for kort Tid siden udtalt, at Regeringen ønsker at hjælpe Priserne nedad. Den højtærede Minister tænkte vist paa, at det skulde ske gennem en Lov om Priskontrol. Jeg tror nu ikke, at en saadan Lov vil føre til en Nedsættelse af Priseniveauet. Jeg tror

ogsaa, man maa være klar over, at mange Priser er kommet saa langt ned, som de kan komme. Det er blevet — jeg kan vel sige — en Modessag uden nogen nærmere Undersøgelse at sige, at Priserne ikke er gaaet tilstrækkelig langt ned. Jeg tror, det vil vise sig — saaledes sker det altid under en Depression —, at i hvert Fald nogle Priser er kommet længere ned, end det i Længden vil kunne fastholdes, og jeg tror, at vi paa flere Omraader staar overfor en Prisopgang. Men der er naturligvis andre Varer, hvis Priser ikke er kommet tilstrækkelig langt ned, og der er maaske ogsaa Varer, paa hvilke der, hvis Varerne kunde indkøbes til de nuværende Priser, kunde blive en for høj Avance. Jeg tror ikke, at Erhvervslivet i Øjeblikket paa ret mange Felter har virkelige Avancer, og jeg vil gerne sige, at selv om man ikke ønsker, at Erhvervslivet skal tjene for meget, saa er der en Ting, som er langt værre. Det er, at Erhvervslivet kommer til at tjene for lidt. Det tror jeg, den højtærede Finansminister vil komme til at erfare, naar han til Foraaret faar Skatteangivelserne ind. Jeg tænker dog ikke saa meget derpaa, men jeg tænker paa, at hvis Erhvervslivet tjener for lidt, vil det være ude af Stand til at holde Virksomhederne i Gang, og vil være ude af Stand til at foretage den Udvikling af Erhvervslivet, som er nødvendig for, at Befolkningsforøgelsen kan finde Beskæftigelse.

Derfor, hvis den høje Regering vil sætte ind paa at hjælpe Priserne ned, tror jeg, den skulde sætte ind paa det Sted, hvor den har nogen Mulighed for at kunne paavirke Priserne, nemlig paa de Omraader, hvor Arbejdslønningerne spiller en overordentlig stor Rolle. Det er blevet fremhævet af det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen, at af Udgifterne til Byggeriet udgør de 75 pCt. Arbejdslønninger. Jeg ved ikke, hvorledes man efter det Princip, der hævdes af Regeringen, at først skal Priserne gaa ned, saa gaar Lønningerne ned, saa kommer atter en Nedgang i Priserne, overhovedet vil have Mulighed for at faa Byggeriet i Gang til Foraaret; for det vil jo være langt ud i Fremtiden, inden man under saadanne Forhold vil kunne bygge i dette Land til Priser, der ikke rummer en overordentlig stor Risiko for dem, der bygger. Og hvorledes man skal kunne skabe Muligheder for Eksportindustrien efter dette Princip, forstaar jeg ikke.

Det er sagt, at vi fra vor Side ønsker, at Lønningerne skal gaa ned. Nej, vi ønsker ikke lavere Lønninger, end Nødvendigheden byder. Tværtimod indser vi, at det